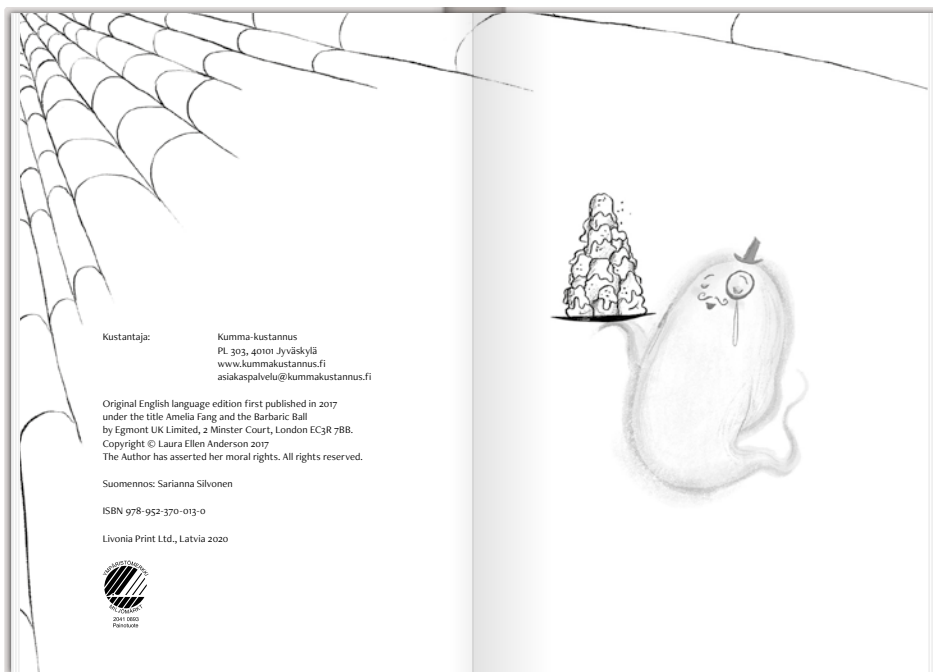
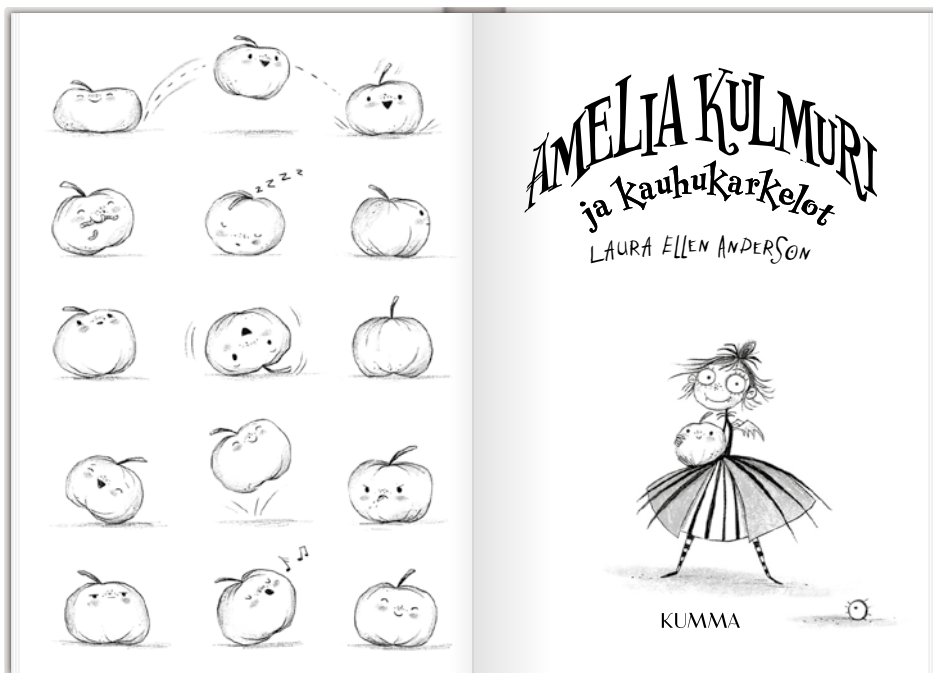
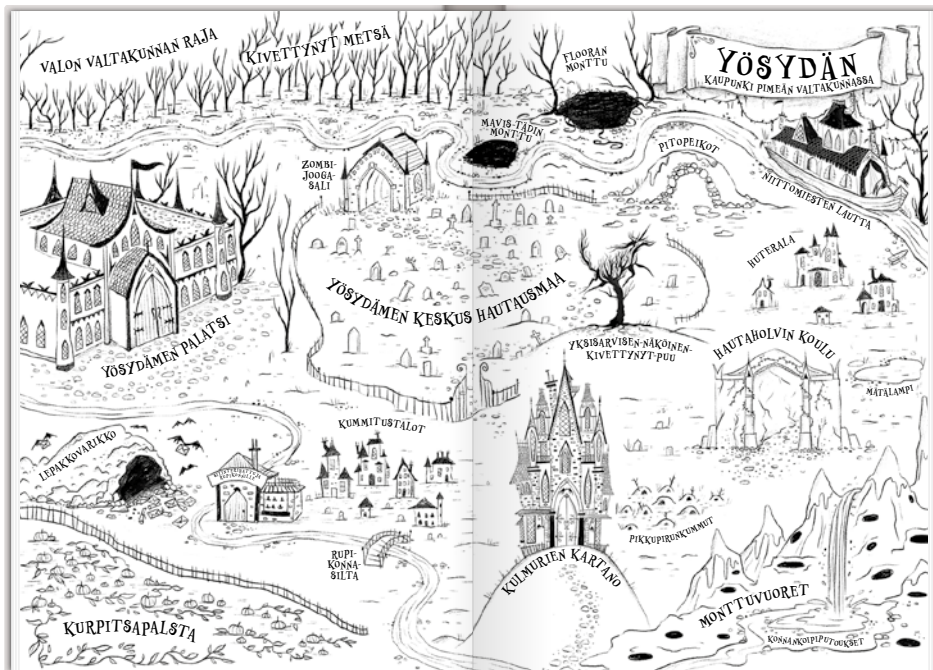
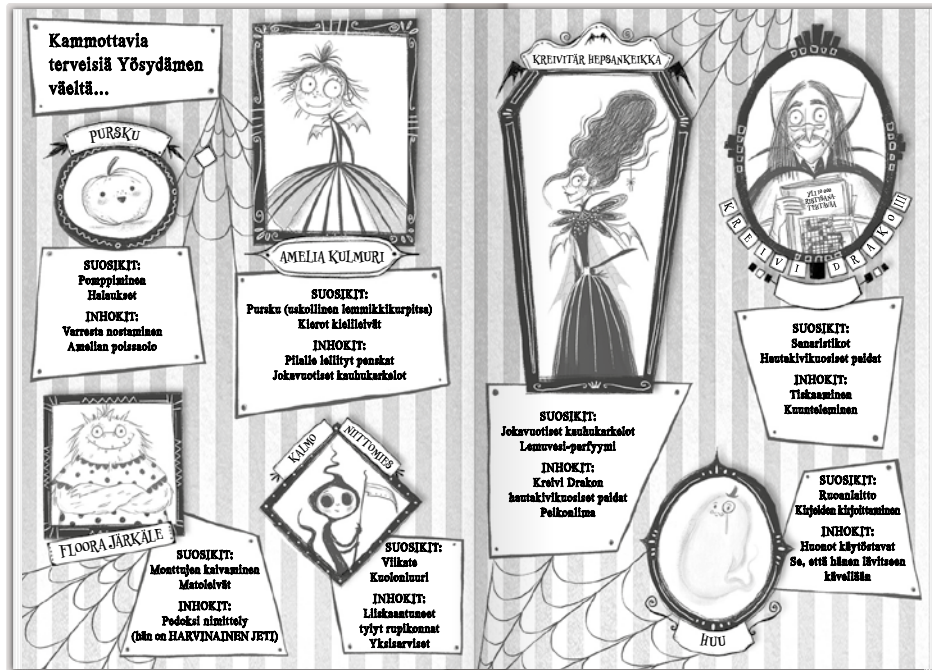
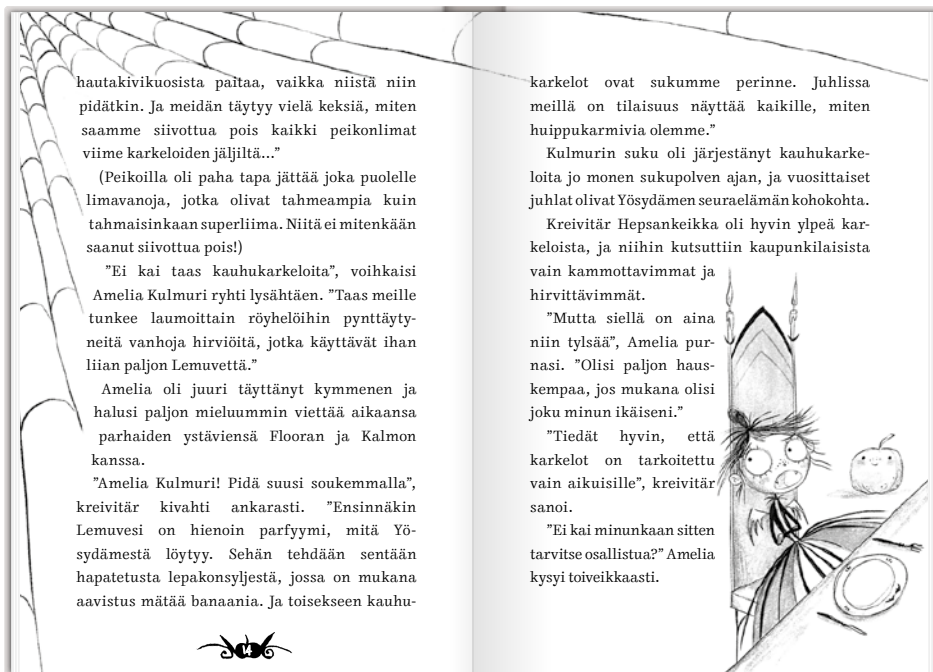




SISÄLLYS	
YÖSYDÄMEN KARTTA	8
YÖSYDÄMEN VÄKI TUTUUKSI	10
1. FANTASTISET FALAFELIT	13
2. FLOORA JA KALMO	23
3. TANGINE	33
4. KAMMOTTAVAT ENKELIKISUT	41
5. KUOLLUT OOOOT, KUOLLUT OOT	49
6. VESSA EI OLE TARPEEKSI KIILTÄVÄ	57
7. TEE JOTAIN, ISÄ!	65
8. HALUAN JUURI TUON	77
9. VIHREÄ OVI, JONKA KAHVA ON HOMEESSA	85
10. SALAMYHKÄINEN FLOORA	93
11. VALON OLENNOT	103
12. SUORAAN TUUKAAN	115
13. OHUTSUOLI!	127
14. KUNINGAS VLADIMIRIN SALAISUUS	133
15. YSTÄVÄ	149
16. KAUKUKARKELOT	161
17. SIGMUND	173
18. EN OLE PETO!	183
19. OVUJAHTI	191
20. KIMALTALA	205
ELLOTTAVAN EINEEN RESEPTIT	222







Amelia huokaisi. Huoneeseen leijui juhla-lisesti haamu kantaen tarjottimella jotakin, joka näytti aivan isolta kasalta räkäklimppejä.

Amelian oli aivan turha yrittää selittää äidilleen, mitä hän itse halusi. Koska Amelia oli Kulmuri, hänen oli pakko opiskella vampyyrittarien käytöstapoja, harjoitella hämähäkinseittien kudontaa ja valmistella loputtomiin kauhukarkeloita. Joskus Amelia toivoi, että olisi syntynyt johonkin muuhun perheeseen.

"Fantastiset falafelinne, arvon kreivitär", Huu sanoi. Hän oli koko Yösydämen arvostetuin haamuhovimestari.

(Toisin kuin usein luullaan, vampyyrit eivät oikeasti juo pelkkää verta. Se saa hengityksen löyhkäämään kauhealta!)

"Kiitos, Huu. Emme tarvitse muuta", kreivitär sanoi.

Amelia pani kätensä kiukkuisesti puuskaan ja nakkasi falafelinpalasen lattialle. Hänen

lemmikkikurpitsansa Pursku ahmaisi sen suihinsa ja pomppasi sitten Amelian syliin.

"Hei, Pursku!" Amelia kikatti. "Ota lisää falafelia. Sehän on lempiruokaasi."

Purskun varsi vipatti myöntävästi puolelta toiselle.

"Ehkä kuningas tulee tänä vuonna karke-loihin", Amelia sanoi suu täynnä hapanpinaattia.

"Tuskinpa", kreivitär Hepsankeikka sanoi.

"Hän ei ole astunut jalallaan ulos palatsista sen keijutapauksen jälkeen." Hän vilkaisi miestään.

"Drako, oma pikku tautipesäkkeeni, sinun olisi kyllä syytä pitää tiiviimmin yhteyttä kuningas Vladimiriin. Tehän olitte ennen hyviä ystäviä."

Kreivi Drako huokaisi raskaasti. "Rakkain röyhtäykseni, ei siitä ole mitään hyötyä. Hän ei suostu enää tapaamaan ketään eikä puhumaan kellekään."

"Sääli", sanoi kreivitär Hepsankeikka. "Sen jälkeen kun kuningas perui viikoittaisen peli-

iltanne, olet jäänyt aivan koukkuun noihin typeriin sanaristeihin..."

"Ristisanoihin, rakkaani", sanoi kreivi Drako.

"Jos kuningas kuitenkin hyväksyisi kutsun karkeloihin, luuletteko, että hän ottaisi poikan-sa mukaan?" Amelia kysyi. Hänen katseensa kirkastui hetkeksi. "Vai eikö prinssi Tangine-kaan saa tulla, koska hän ei ole VANHA?"

"Prinssi Tangine on tuleva kuningas, kautta käärmeeen kielen! Hänet kutsutaan aina", kreivitär liversi.

"Mutta Amelia, muista miten prinssin äidille kävi", kreivi Drako huomautti. "Keiju söi hänet suihinsa! Olisi ihme, jos kuningas ikinä päästäisi poikaa palatsin muurien ulkopuolelle."

"Voihan ahmatin mahavaiva, minä tulisin hulluksi, jos en pääsisi tapaamaan ystäviäni", Amelia sanoi.

"Jo riittää rupattelu. Amelia, syöhän falafelisi ennen kuin ne jäähtyvät, ja sitten on aika mennä nukkumaan", kreivitär Hepsankeikka sanoi

ja tökki Amelian poskia. "Ihosi täytyy pysyä kalmankalpeana!"

"Mutta äiti, tänä iltana tulee *MaaIlman karmivimman hautakivenkaivertajan* loppu-jakso! Enkö saisi valvoa vielä vähän pitempään?" Amelia kinusi.

Yhtäkkiä talon läpi kaikui valtava

KUMAHDUS!

"Drako, oma hikirauhaseni, onko meille tulossa vieraita?" kreivitär Hepsankeikka kysyi.

"Huu!" hän huudahti odottamatta miehensä vastausta. "Ole hyvä ja mene heti ovelle katso-maan."

Hetkeä myöhemmin Huu ilmestyi kultainen kirjekuori kädessään.

"Kirje teille, arvon kreivitär. Se näyttää olevan kuninkaalta."





LUKU 2 FLOORA JA KALMO

"TULEEKO ITSE KUNKKU KARKELOIHIN?"

Amelian paras ystävä Floora karjaisi. Se oli Flooran tavallinen puheääni, sillä hän oli melkein kaksi metriä pitkä, valtavan suuri ja päästä varpaisiin karvan peitossa. Kaikki hänessä oli ISOA. Jopa hänen äänensä oli iso. Niin oli hänen sydämensäkin. Iso ja hyvin karvainen.

Amelia, Pursku ja Floora Järkäle istuivat Yksisarvisen-näköisen-kivettyneen-puun alla. He tapasivat siellä joka ilta ennen koulun alkua.

"ONPA JÄNNÄÄ!" pauhasi Floora hotkiessaan menninkäismurojaan.

"Ja prinssi tulee myös!" Amelia sanoi innoissaan. "Vihdoinkin karkeloissa on joku saman ikäinen, jonka kanssa voin viettää illan. Vaikka toivonkin silti, että sinä ja Kalmo voisitte tulla."

"EI HAITTAA", Floora sanoi ja kietoi karvaisen käsivartensa Amelian harteille. "MÄÄ VAIN TYRMÄISIN KAIKKI, KUN OON NIN KERTAKAIKKISEN KOMEA!" Hän virnisti paljastaen suun täydeltä teräviä hampaita, jotka harittivat eri suuntiin.

Ystävykset purskahtivat nauruun.

Pursku pompahteli ylös alas, päristeli kieltään ja asettui sitten kiehnäämään Amelian syliin rapsutusten toivossa.

"Hei kaverit!" Heleä ääni kantautui hautausmaan toiselta puolelta. Sieltä tuli Kalmo. Niittomies, toinen Amelian parhaista ystäväistä.



Kalmo oli pieni ja herttainen, ja hänen toinen nimensä oli Kuolema. Ihan oikeasti. Hänen vastuullaan olivat kuolleet pikkueläimet, kuten liiskaantuneet rupikonnat, mutta vanhempansa hän astuisi Kalmopapan saappaisiin ja ryhtyisi hoitamaan isompien ja sottaisempien olentojen kuolemia.

"Kalmo!" Amelia huudahti innoissaan. "Minulla on uutisia! ISO juttu!"

"Liittyvätkö ne *Maailman karmivimpaan hautakivenkaivertajaan?*" kysyi Kalmo. "Koska minusta se Viljo V—"

"Hys, hiljaa! Älä kerro. En ole vielä nähnyt loppujaksoa..." Amelia sanoi ja painoi kädet korvilleen.

